

Verkiezingen 2014

Jan Bauwens Serskamp 2014

D/2014/Jan Bauwens, uitgever

De leugen onderscheidt zich van de waarheid door het feit dat zij, zeer in tegenstelling tot de waarheid die vanzelf spreekt, propaganda nodig heeft, reclame en allerlei andere middelen om te overreden en te overtuigen. Uiteraard geldt dat ook andersom: waar propaganda wordt gevoerd en men met reclame overstelpt wordt, kan men er bijna een eed op doen dat de waarheid geweld wordt aangedaan. (°)

(°) Op een wel bijzonder potsierlijke wijze gebeurde zulks naar aanleiding van het Darwinjaar waar aan een Vlaamse universiteit een grote som geld werd uitgekeerd voor de promotie van het darwinisme. Zie: <http://www.-bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=59>

Nu ziet men zelden de propagandamachines zozeer draaien als in verkiezingstijden en zo gebiedt elk pamflet en elk plakkaat om te stemmen voor deze leugenaar en voor geen andere.

De politiek heeft weliswaar niet zozeer rechtstreeks met leugen en met misdaad te maken: politieke leugens beperken zich door de band tot valse beloften, welke in wezen de machteloosheid van de politici moeten verdonkeremanen; politici dienen te langens leste om het bedrieglijke soelaas te voeden dat wij ons leven konden regelen of dat wij het zelf in handen hadden.

Zo bijvoorbeeld weet elke milieuminister dat kleine kinderen dementeren ingevolge loodvergiftiging afkomstig van onophoudelijk en alom draaiende benzinemotoren van auto's, maar geen excellentie kan daar ook maar iets aan verhelpen: wanneer een ka-

pitaalgroep – een oliemaatschappij – een tankstation inplant op de hoek van de straat, is een minister alleen goed genoeg om het lintje door te knippen, zoals hij ook doet op het jaarlijkse autosalon, en zou hij dat weigeren dan werd hij ook nooit verkozen omdat er zonder kapitaal geen kiescampagne mogelijk is.

Reclame overtuigt immers nimmer door redelijke argumenten doch door de herhaling van gebeurlijk de meest potsierlijke verzinsels en beloften, en zo ziet men op de verkiezingsborden steeds vaker ten voeten uit aantrekkelijke jonge mensen van wie men zich afvraagt of zij niet veeleer passen in miss- of mister-worldcampagnes dan als kandidaat voor functies waarvan dan toch verondersteld mag worden dat zij ervaring vereisen en derhalve tijd, die ontegenzeggelijk fysieke sporen nalaat welke ons gewis en zeker geheel ongeschikt maken voor schoonheidswedstrijden.

De aantrekkingskracht van reclame of propaganda ligt zoals gezegd niet in redelijkheid of logica, laat staan in naastenliefde: reclame haalt zijn effect uit het beroep dat zij doet op het rauwe egoïsme, het eigen gewin, de ijdelheid en nog talloze andere driften die wij gewoonlijk onderbrengen bij de verfoeilijke ondeugden. De leugenachtigheid en het bedrog van de reclame spreekt vanzelf uit haar intern contradictorisch karakter, daar zij ons altijd voorhoudt ons eigenbelang te dienen, terwijl dienstbaarheid vloekt met egoïsme. Alleen wie zichzelf bedriegen kunnen dan nog geloven dat het met de waarheid zelf is dat zij worden belogen.

Propagandisten hebben kennelijk ook ontdekt dat zij inzake hun bedrog steeds verder kunnen gaan en dat er omzeggens helemaal geen grens is aan de goedgelovigheid die wezenlijk terug te voeren is tot zelfbedrog en zo worden zij steeds schaamtelozer in de wijze waarop zij hun slachtoffers benaderen omdat die slachtoffers uiteindelijk tegelijk de daders zijn. Propagandisten blijken derhalve 'slechts' katalysatoren, wat hun kwaad echter niet kan verontschuldigen daar zij wezenlijk zijn voor het zich manifesteren ervan, aangezien het kwaad dat binnenin de mens zit, pas via hen in de openbaarheid treedt en aanspraak maakt op legitimiteit.

Zo bijvoorbeeld dankt VLD-politica Maggie De Block haar populariteit niet zozeer aan het feit dat zij ook doet wat zij belooft maar veeleer aan wát zij belooft en ook doet, met name het weren van behoeftigen – gebeurlijk 'vreemdelingen' – ten bate van niet-behoeftigen. Men snapt de 'logica' van zodra men zich realiseert dat de behoeftigen in de minderheid zijn terwijl het meerderheidsprincipe een democratisch beginsel is, waarbij de politica in kwestie dan maar kan hopen, niet zozeer dat de meerderheid het zal halen doch het *egoïsme* van die meerderheid. En vertoont die immorele propaganda dan geen sterke gelijkenis met deze op de beruchte affiches uit de Nazi-tijd die de burger attenderen op het feit dat zieken en behoeftigen een aderlating zijn voor de staat? (1)

(1) In oktober 1939 gaf Adolf Hitler het bevel om alle burgers die niet langer winstgevend waren maar daarentegen geld kostten aan de staat omdat zij ziek waren of tenminste aldus stonden geboekstaafd, om te brengen. Dit

moest gebeuren voor hun eigen bestwil, zo luidde het voorwendsel, want aldus werd hen een onwaardig bestaan bespaard. Hitler schuwde het niet om aan zijn bevolking deze massamoord op (in 1941 reeds) 200.000 mensen te verkopen middels affiches waarop een door een verpleger geflankeerde zieke was afgebeeld, voorzien van de volgende tekst: "60.000 Mark betaalt de maatschappij om deze zieke in leven te houden!" En dan in grote letters: "Medeburgers, dit is ook uw geld!" Zie: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=1556061>

Even platvloers en populistisch ageert VLD-politicus Rik Daems waar hij het verdeel- en heersprincipe toepast door de werkenden tegen de werkzoekenden op te zetten met de verzuchting om werklozen gratis te doen werken. Weet hij echt niet dat arbeid een mensenrecht is, geregeld door minimumlonen en sociale zekerheid en geheel onderscheiden van dwangarbeid en andere lijfstraffen in wrede dictaturen? Of weet hij dat wel en wenst hij een dictatuur? Doet hij een beroep op de verborgen egoïst in elk van ons om voor dictator te kunnen spelen? En ware een dergelijke laaghartigheid dan geen geldige reden om lui die zich eraan bezondigen voorgoed uit de politiek te weren?

Een gelijkaardig bedrog – of is het echt onwetendheid en onkunde? - kenmerkt het nieuwrechts van Bart De Wever, bij uitstek daar waar hij aan ambtenaren in dienst verbiedt om kledingstukken te dragen die althans in een van politieke symboliek bezeten blik wel eens konden verwijzen naar een (overigens geheel legitieme) levensovertuiging. De

multiculturele samenleving is een feit, zoals wij allen weten, maar sociologen leren ons dat zij pas kan gedijen in een *open samenleving*, waar elkeen zijn eigen 'geloof' ook openbaar moet kunnen belijden. Het alternatief – het recht op een eigen overtuiging die men echter niet mag uitspreken – is uiteraard de reinste onzin. Maar evenmin als bepaalde zich religieus wanende absurditeiten is zo'n onzin onmogelijk en in de praktijk leidt zij tot gettovorming, bendevoorming, relletjes, burgeroorlog en derhalve uitzichtloze ellende voor niet te tellen menigten.

Een stap verder nog gaat Geert Wilders in Nederland, geadviseerd door de Vlaming Paul Beliën, door van op het preekgestoelte te beloven aan de massa om voortaan mensen met een welbepaalde afkomst het land uit te zetten. Gelukkig blijkt voor de legitimatie van een dergelijk misdadig opzet het publiek geheel onbestaande. Politici mogen dan al aanspraak willen maken op een vermeende laaghartigheid bij de burgers: als puntje bij paaltje komt, blijkt die laaghartigheid enkel hun eigen deel en kan aan de doorsnee kiezer slechts onwetendheid worden aangerekend of onnadenkendheid; de laffe criminelen zitten vaker enkel aan de top waar zij als helden willen schitteren.

Maar men mag niet discrimineren, want ook partijen die de naam van Christus aanwenden in hun politieke plannen gaan niet vrijuit. Zo kennen we bijvoorbeeld van de CD&V Stefaan De Clerck, gewezen burgervader, gewezen minister – en betekent minister dan niet dienaar? – meer bepaald minister van justitie, die de rechtspraak in het land in goede banen leiden moet, gewezen senator ook, die ver-

ondersteld wordt wijs te zijn en ook voorbeeldig: hoe rijmt die man het om ons, die hij vertegenwoordigt, te willen bestellen als hij het niet doet middels de wet die hij zo goed kent maar waarvan hij toch ook zal weten dat zij daarentegen dient om misdaad te verhinderen? Verschiet hij er dan van dat de misdaad toeneemt in het land als uitgerekend hij het voorbeeld geeft? (*)

(*) Rooms-katholiek en Christen-democraat, zo zegt zijn uithangbord als het niet liegt: heeft Christus hem dan voorgedaan hoe hij, die niets tekort komt, zijn op de koop toe noodlijdende naaste in de doeken dient te doen en laat het hem ons eens tonen waar dat dan in de bijbel staat of heeft hij dan ook het goddelijke wetboek helemaal herschreven? Zag hij uiteindelijk de onredelijkheid in van zijn eis, of betrof het zijn onhoudbaarheid? Hij weet toch zeker wel dat iedereen kon getuigen hoe hij alsnog munt probeerde te slaan uit zijn wanpraktijken door wat hij wel niet anders kon dan het te laten schieten, nog voor te stellen als een gulle gift voor goede werken? En dat hij het ons ook maar meteen uitlegt: welke booswichten zorgen ervoor dat niet alleen christen-democraten zoals ze zichzelf noemen maar ook christenen zonder meer vandaag als huichelaars gebrandmerkt zijn en steeds vaker voor vervolging moeten vrezen of is het heerschappij niet in staat om de consequenties van zijn daden in te zien? Maar deze kwestie van de schrokkerige premie-jagers is nog niet voorbij of schaamteloos staan ze alweer op het toneel!

[<http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2337422>]

Maar de kroon wordt gespannen door diegenen die zichzelf uitgeven voor de plaatsvervanger van de hemelse God op aarde, welke bij monde van zijn eigen Zoon verkondigd heeft dat wie Hem wenst te volgen, eerst zijn bezit dient te verkopen en de opbrengst aan de armen uit moet delen. Deze elkaar heilig verklarende 'godvaders' slagen er namelijk niet in om hun fortuinen te verbergen en zo zij de geit mét de kool willen sparen, bazuinen zij ook uit dat zij hun linkerhand niet laten weten wat hun rechter geeft, uitgerekend 3,7 miljoen euro, uit eigen zak dan nog en voor eigen festiviteiten. (3)

(3) <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=2485760> en <http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/1768131/2014/01/04/Paus-doneert-3-7-miljoen-aan-Wereldjongerendagen.dhtml>

Verkiezingen, ze houden ons in de illusie dat wij ons lot zelf bepalen, wij worden er zowaar een beetje ernstig van en wij geloven het te voelen hoe een zware verantwoordelijkheid op onze schouders drukt. Maar als het erop aankomt, staan wij gelaten toe hoe een handvol idioten de oorlog aan elkaar verklaren, zoals nu aan de gang in het grensgebied tussen de Europese Unie en Rusland, waar het Amerikaanse leger al paraat staat, alweer veilig ver weg van eigen huis en haard; het belooft wat te zullen worden voor de *reality-tv* waar men daar zo tuk op is.

2. Hoe stopt mijn stem de kinderslavernij?

Toen in het vrt-programma 'Rijk en arm' van Jan Leyers China aan de beurt was, werden wat betreft de armen, plattelandsboeren geïnterviewd die vertelden hoe zij telkenjare tussen de oogst en de zaai-tijd naar grootsteden zoals Peking trokken om daar tegen karige lonen dubbele shiften te draaien in bouwvallige fabrieken. (1)

Weinig fraai, maar er bestaat veel erger en daarvan werd in de reportage niet gerept: straatarme mensen die zich genoopt weten om hun kinderen van amper negen voor een eenmalige geldsom te verkopen aan slavendrijvers die hen voor de rest van hun dagen verplichten om tot achttien uur per dag te gaan werken in fabrieken die vaak voor westerse firma's produceren. Die firma's argumenteren dan dat hun geen alternatief rest omdat alleen kinderslavernij de winstmarge verdrievoudigt.

Dit typisch kapitalistische argument verzwijgt handig het doel waarvan het in functie staat; voluit zou het namelijk luiden: "Wij zien ons verplicht om kinderen uit te buiten want wij willen héél snel héél rijk worden". En luidt het argument van bankrovers niet eender? Ook voor hen is er geen alternatief om héél snel héél rijk te worden. Rijkdom tot elke prijs rechtvaardigt moord en in het kapitalisme is het geld nu eenmaal de eindwaarde.

Kinderslavendrijvers maken ongetwijfeld meer slachtoffers dan bankrovers maar wat de misdaad zo immoreel maakt, is dat deze criminelen in landen die de mensenrechten niet erkennen, geheel wettelijk hun gang gaan, zodat men hen ter plekke

godbetert helemaal geen criminelen noemen mag.
(2)

Met aldus onteerde kinderen die gelijk beesten gevangen gehouden worden voor uitputtende dwangarbeid, maken de fabrikanten-slavendrijvers fortuinen die zij dan versassen naar bankrekeningen in landen zoals Zwitserland waar ze er het bloed afwassen. Het hypocriete Zwitserland immers lijkt de mensenrechten wél te erkennen maar waarborgt tegelijk het bankgeheim dat kindermisbruikers en moordenaars wereldwijd faciliteert, wat uiteraard ook de Zwitsers zelf niet doet verarmen. En de combinatie van de twee – een mensenrechten schendend China en een staat met een verzekerd bankgeheim – beschermt niet alleen de wrede Herodessen van deze tijd maar verheft ze bovendien tot vooraanstaande want vermogende burgers.

Van hun strooptocht thuisgekomen gaan de misdadigers beslist voor eerbare burgers door die op de koop toe uitpakken met hun rijkdom alsof ze die zelf hadden verdiend in het zweet van hun aanschijn. Harde werkers, zo noemen zich dan deze kannibalen en niet zelden prijken op hun borst de kentekens van de adeldom.

Opvallend is de gelijkenis die deze van een geweten gespeende lui vertonen met de wrede Schutzstaffel of de SS van Adolf Hitler uit de nazi-tijd en de Geheime Staatspolizei (de zogenaamde Gestapo) van Hermann Göring welke in gans Europa mensen oppakten voor de concentratiekampen, waar deze volstrekt harteloze sadisten eenmaal thuis namelijk de meest voorbeeldige huisvaders blijken. (3)

Dit reminisceert spontaan aan de slogan "Eigen volk eerst", welke nog steeds aanhangers heeft en ook geduld wordt in samenlevingen die nochtans de mensenrechten en aldus ook het gelijkheidsbeginsel zeggen te onderschrijven. In een heren- en slavenmaatschappij delven de zwaksten het onderpit en kan er vanwege de heersende natuurwet van het recht van de sterkste, van beschaving helemaal geen sprake zijn. In onze huidige democratieën zit met de geschetste gang van zaken dit wrede fascisme sowieso in het zadel.

Willen wij hieraan een einde stellen dan brengt het derhalve geen aarde aan de dijk om te stemmen op partijen die beloven de mensenrechten te zullen respecteren. Het volstaat immers niet om een wet te ondertekenen tegelijk met een tweede die de eerste uitholt. Men dient op zoek te gaan naar politici die de schandelijke kinderhandel tegengaan met maatregelen die kunnen tellen, zoals de opheffing van het bankgeheim alom, de bestrijding der belastingparadijzen en een effectieve controle op de herkomst van uitheemse producten. Wij behoeven politici die overal sociale wetten invoeren en niet handlangers van criminelen die deze wetten afschaffen of die ze met een massa aan faciliteiten voor misdadigers omzeilen.

Een kapitalistisch China illustreert voor ons, voor wie het misschien nog niet te laat is, hoe het in een land waar de geldgod de sociale zekerheden ondermijnt, de burgers vergaat: de middenmoot splitst zich op in twee extremen; de armen worden extreem arm, de rijken extreem rijk en beide polen gaan elk aan hun eigen extremiteit ten onder.

Verkiezingen kunnen zinloos lijken en, inderdaad, zijn bijna alle partijen over dezelfde kam te scheren daar zij meestal allemaal ten dienste staan van die perverse dubbele moraal die ons tot hypocrieten maakt. Alleen een krachtige stem tegen de opheffing van het bankgeheim kan de ten hemel schreiende misdaad tegen kinderen voorgoed beëindigen en de schijnheiligheid die ons niet siert verbannen naar een wreed maar dan gelukkig ook leerrijk verleden. (4)

Verwijzingen:

(1) <http://www.canvas.be/programmas/arm-rijk/0d-d710ed-477c-4fb4-8f6a-3eaf09bf0092>

(2) China was al in het nieuws met die bijzonder wrange praktijken en deze vreselijke misdaad tegen de mensheid zou zich van daaruit ook verplaatsen naar landen zoals Cambodja en Vietnam.

(3) <http://nl.wikipedia.org/wiki/Schutzstaffel> ;
<http://nl.wikipedia.org/wiki/Gestapo>

(4) Zie onder meer de filosoof, politicoloog en econoom, Raj Patel (°Groot-Brittannië, 1972) die zich gekeerd heeft tegen gevestigde machten zoals de Wereldbank, de Wereld Handel Organisatie en de Verenigde Naties waarvoor hij ooit werkte, teneinde een rechtvaardiger wereld mogelijk te maken. Raj Patel is het meest bekend van zijn boek *The Value of Nothing (De waarde van niets)* uit 2010. Zijn werk verdient een artikel apart.

NB: Kinderslavernij: Volgens de *Internationale Arbeids Organisatie* (IAO of ILO in het Engels), een instituut van de VN dat sociale rechtvaardig-

heid nastreeft, zijn er wereldwijd 250 miljoen kind-slaven waarvan 78 miljoen in Azië, waar (net als in Latijns-Amerika, het Midden-Oosten en Noord-Afrika) één kind op tien in slavernij moet leven (- in de gebieden onder de Afrikaanse Sahara loopt het aantal op tot één kind op vijf). (<http://www.ilo.org/global/topics/child-labour/lang--en/index.htm#a2>)

De *Taipei Adventist Preparatory Academy* of TAPA (vandaag *The Primacy Collegiate Academy* of TPCA) is een private hogeschool van Zevendedagsadventisten in Taipei, Taiwan, waar onderzoek verricht wordt naar hedendaagse slavernij in Azië met het oog op het uitwerken van hulpprogramma's. (<https://sites.google.com/a/tapa.tp.edu.tw/modern-day-slavery/>) Wat betreft de kinderslavernij werd onderzoek gedaan in onder meer China, Zuid-Azië, het Midden-Oosten, India en Cambodja.

China verbiedt principieel kinderarbeid onder de leeftijd van zestien jaar maar maakt een uitzondering voor noodsituaties... waarin echter tallozen verkeren. Onder het voorwendsel van 'educatief werk', wordt in werkelijkheid zwaar en gevaarlijk werk gedaan door ondervoede kinderen vanaf de leeftijd van vijf jaar in lange werkdagen. En het probleem neemt toe (vooral rond Hong Kong) evenredig met de Chinese economische groei die kennelijk alleen de rijken ten goede komt omdat zij de armen en hun kinderen uitbuiten. (<http://www.-clb.org.hk/en/node/15889> en <https://sites.google.com/a/tapa.tp.edu.tw/modern-day-slavery/child-labor/child-labor-in-china-2>)

Zie ook: <http://www.anti-slaverysociety.addr.com/slaveryasia.htm>)

3. Hoe stopt mijn stem de vervolging van onschuldigen?

Een concentratiekamp wordt omschreven als een plaats waar door de maatschappij ongewenste mensen wederrechtelijk onder dwang worden geïsoleerd met de bedoeling hen psychisch en eventueel fysiek te breken of zelfs te doden.¹ Het best bekend zijn de vernietigingskampen van de nazi's uit de Tweede Wereldoorlog waarin voornamelijk Joden maar ook Slaven, Roma en homo's massaal met gifgas werden omgebracht, maar er waren ook werk-kampen waar mensen dwangarbeid verrichtten of als proefpersoon aan gruwelijke experimenten werden onderworpen door lui zoals de beruchte dr. Josef Mengele. Alleen al in die kampen werden 2,5 tot 3,5 miljoen mensen opgesloten waarvan er naar schatting 600.000 om het leven kwamen.²

Toen de wrede nazi's in Duitsland aan de macht kwamen en de vervolging van ganse bevolkingsgroepen een feit was, gingen velen op de vlucht op zoek naar een schuilplaats in het buitenland en met het risico van zelf geëxecuteerd te worden, boden burgers aan deze vluchtelingen onderdak en zij verstopten hen in kelders en op zolders. Zo ook vluchtte het Duitse joodse tienermeisje Anne Frank (1929-'45) naar Amsterdam waar zij ondergedoken leefde en er haar beroemd geworden dagboek schreef in het zogenaamde 'achterhuis' waarna ze

uiteindelijk opgepakt werd en in het kamp van Bergen-Belsen omkwam.³

Om ervoor te zorgen dat in de toekomst mensen op de vlucht voor nieuwe Hitlers ergens terecht zouden kunnen, hebben de Verenigde Naties na de oorlog (vanaf 1948) het asielrecht in de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens ingeschreven, waardoor zij zich verplichten om aan allen die onterecht vervolgd worden, asiel te schenken – zij mogen hen met andere woorden niet terugsturen naar het land van herkomst.⁴ Uiteraard wordt eerst de ontvankelijkheid van de asielaanvraag onderzocht en gedurende dat soms jaren aanslepende onderzoek krijgt de vluchteling onderdak en voedsel in een asielcentrum; wordt de asielaanvraag ontvankelijk verklaard, dat krijgt hij recht op een leefloon van de OCMW.⁵

Partijen die zich geliefd willen maken bij het (groeïende) asociale segment van de bevolking door erop te zinspelen dat vreemdelingen onze OCMW's niet moeten komen bevolken en derhalve maar teruggestuurd moesten worden naar het land van herkomst, waarbij zij overigens in één adem worden genoemd met de terug te sturen criminele vreemdelingen – die partijen zeggen in feite de mensenrechten, en dan voornamelijk het asielrecht, uit de wereld te willen.

Zijn zij niet precies zoals zij die zonder genade de joden en alle andere vervolgden *actief* in Hitler's armen dreven, met name de *Gestapo* van Hermann Göring?⁶ En dit gegeven is vandaag niet langer een lachertje want als die lieden een vertegenwoordi-

ging kregen in het parlement, dan herrezen de vervloekte wreedheden als een feniks uit hun as...

Verwijzingen:

¹ <http://nl.wikipedia.org/wiki/Concentratiekamp>

² <http://www.go2war2.nl/artikel/1226/Concentratiekampen.htm?page=27>

³ http://nl.wikipedia.org/wiki/Anne_Frank . Anne Frank's beroemd geworden dagboek heet ook *Het Achterhuis*.

⁴ http://nl.wikipedia.org/wiki/Internationaal_Verdrag_betreffende_de_Status_van_Vluchtelingen en http://nl.wikipedia.org/wiki/Universele_verklaring_van_de_rechten_van_de_mens en http://nl.wikipedia.org/wiki/Lidstaten_van_de_Verenigde_Naties

⁵ <http://nl.wikipedia.org/wiki/Asielrecht>

⁶ http://nl.wikipedia.org/wiki/Hermann_G%C3%B6ring

4. Hoe bevecht mijn stem de hedendaagse concentratiekampen?

Zoals in een eerdere aflevering gezegd, is een concentratiekamp een plek waar door de maatschappij ongewenste mensen wederrechtelijk onder dwang worden geïsoleerd met de bedoeling hen psychisch en eventueel fysiek te breken of zelfs te doden en het best bekend zijn de vernietigingskampen van de nazi's uit de Tweede Wereldoorlog.

Maar de wereld is niet blijven stilstaan, hij is complexer geworden en de nieuwe Hitlers, de vervolgingen en de concentratiekampen van deze tijd zijn veel moeilijker te detecteren, soms blijven zij zelfs geheel onzichtbaar voor wie er niet zelf onder te lijden hebben. Want wie is bereid om genoeg empathie op te brengen teneinde zich te kunnen inleven in bijvoorbeeld het levenslang van de bejaarde over wie zo keurig wordt gezegd dat hij of zij zich in een rusthuis heeft teruggetrokken?

Gedwee laten zij zich naar de slachtbank leiden maar eenmaal binnen komt gestaag doch gewis het besef: dit is voor immer, ontsnappen is onmogelijk, in het beste geval zal er nog eens bezoek zijn dat ons meewarig opneemt en komt men hier ooit uit, dan wel in een kist en regelrecht naar 't graf. Kijk, daar komen ze al aandraven met hun uitvaartverzekering...

Zelfs Josef Mengele kon er uit leren want de nieuwe kampen hebben foltertechnieken die hun verschrikking ontlenen aan een absolute onnaspeurlijkheid. Want het is een wreedheid om een mens te beroven van zijn ogen en oren omdat het met onze ogen en oren is dat we zien en horen, maar het zicht en het gehoor kan ons ook anderszins worden ontnomen en wel met een techniek die niet het geringste bloedspoor nalaat. Iemands zicht verdwijnt namelijk evengoed wanneer hem of haar elk panorama wordt ontzegd en de waarnemingspsychologie leert ons dat zulks gebeurt van zodra wij uitkijken op een immer onbeweeglijk decor zoals een gevel of een muur. Precies hetzelfde geldt voor ons gehoor: als niemand nog tot ons zal spreken, dan keren onze oren zich naar binnen.

Het is wreed om iemands benen af te hakken omdat het met zijn benen is dat een mens ergens heen kan, maar eenzelfde effect wordt alras bereikt middels opsluiting in een beperkte ruimte: een kamertje van drie bij vier, een stoel waarin men vastgebonden wordt, een bed waaraan men is gekluisterd. Alras sterven dan de benen af op eigen houtje.

Wij weten dat een mens een sociaal wezen is en daarom duurt het ook niet lang om iemand tot zichzelf te laten praten: het volstaat die mens te isoleren om bij hem dat allergekste gemonkel uit te lokken.

Omdat ons lichaam én onze geest gericht zijn op de buitenwereld, sterven zij af van zodra wij van die buitenwereld afgesloten worden. O, gruwel: wij, oudjes in het rusthuis, beleven onze eigen dood, al blijven wij immer waakzaam de deurklink in de gaten houden...

En geen gebrek aan rusthuizen vandaag, het blijken opperbeste investeringen, de verblijfsprijzen rijzen er de pan uit voor een service die vaak te wensen overlaat, maar hoe kon men zich nog verzetten eens de aders dichtgeslibd zijn, zuurstofgebrek voor hallucinaties zorgt en reuma ons volkomen immobiliseert?

De laatste dorpen uit de oude tijd zijn nu verdwenen, de gehuchten waar hier en daar in 'koterholletjes' koppeltjes van welhaast honderd met rust gelaten de oude dag konden slijten, of waar zij inwoonden bij zoon of dochter, elk langs een kant van de Leuvense stoof, totdat zij zo gekrompen waren dat zij als 't ware spontaan verdwenen zonder nog te hoeven sterven, maar wel altijd aanwezig en deel uitmakend van de bende, lachend en op tijd en

stond een spreuk te berde brengend. Zeg mij dan: waar zijn ze nu?

Oudjes, kinderen, zieken en alle mensen die onze zorg behoeven: krijgen zij niet langer voorrang in deze nieuwe, akelige tijd? Dienen ook zij te worden opgeruimd omdat zij zagezegd niet, nog niet of niet langer economisch nuttig zouden zijn? Staat ons leven dan echt in het teken van de banken en leven en werken wij voor het heil van de economie? Zijn die eens nuttige instrumenten ons heden boven 't hoofd gegroeid en bedienen zij zich nu van ons, sterfelijke machines van vlees en bloed, terwijl zij zelf, ofschoon zonder gevoel, welhaast onsterfelijk mogen heten?

Huizen waar sprookjes vertellende grootjes werden vervangen door computerspellen en tv-vedetten missen naar men zegt hun eigen ziel en blijken even vervangbaar als de toestellen waarmee zij hun leegte trachten op te vullen. Wat niet van plastic is en aandacht nodig heeft of plast, wordt in tehuizen opgeborgen waar Ersatz-zorgers die daarvoor worden betaald, het geweten moeten sussen van wie geloven zich aan hun menselijke plicht te kunnen onttrekken. Er bestaan warempel lui die zo ver gevorderd zijn in de kunst van het zelfbedrog dat zij zijn gaan geloven zelf nooit kind te zijn geweest en ook nooit oud te zullen worden, immuun te zijn voor ziekte, ongeval of dood. Leven wij niet in een sprookje van eigen fabricaat dat echter geen lang leven kan beschoren zijn omdat het een potsierlijke leugen is die de Weg, de Waarheid en het Leven naar de kroon steekt? De woekerende tehuizen die krampachtig pogen om de verdwijnende thuis te vervangen spreken boekdelen over de waanzin die

alom zichzelf als de nieuwe wereldorde propageert met aan de top een grote bank of is het een atoomkop?

Partijen die de mond vol hebben over economie, banken en geld terwijl zij de kinderen vergeten, euthanasie voor ouderlingen aanprijzen en de zorg voor andersvaliden geloven te kunnen vervangen door abortus, bouwen binnen de kortste keren onze wereld om in één groot concentratiekamp en het is nog steeds onze eigen stem die kan bepalen of wij de toekomst van de mensheid aan die partijen toevertrouwen ofwel of wij een andere weg inslaan. Want het tij kan beslist keren op een dag en de dingen kunnen onomkeerbaar worden...

5. Het rampzalige van onze politiek

Het staat als een paal boven water dat alles wat voortreffelijk is, even zeldzaam is als moeilijk, zoals Spinoza het ter afsluiting van zijn *Ethica* zo treffend heeft verwoord. De geschiedenis houdt er immers niet mee op die waarheid te illustreren en niet in het minst door ons ervan te overtuigen dat de vooruitgang, het gelijk, het recht, de uitmuntendheid, eventueel de heiligheid, het goede en het schone, eigenschappen zijn van enkelingen en alerminst kenmerken van de massa. De meerderheid veredelt pas onder een goede leiding en het mag niet verwonderen dat zij die niet zelf kan kiezen omdat ook de goede keuze een voortreffelijkheid is en derhalve iets moeilijks en iets zeldzaams en dus zeker niet het deel van de meerderheid. En hier is het dan dat onze democratie botst op haar grenzen,

want zij steunt op het meerderheidsbeginsel, het principe dat het gelijk *a priori* in het kamp van de grote massa heeft gelegd.

Het meerderheidsprincipe mag dan een kwaad zijn, het is ook een *noodzakelijk* kwaad omdat het alternatief de dictatuur is. Vierentwintig eeuwen geleden schreef Plato al in *De Staat* dat het volk het beste gediend is met een *goede* dictator maar de geschiedenis bewijst dat goede dictators bijzonder zeldzaam zijn, wellicht omdat macht de mens corrupteert terwijl ook een dictator, al zijn macht ten spijt, een mens is en dat ook zal blijven.

Maar steeds vaker heeft men het nu over de *dictatuur van de meerderheid*, waarmee dan gezegd wil zijn dat het plaatje waarop de twee – democratie en dictatuur – worden afgeschilderd als elkanders opponenten, een simplistische voorstelling van zaken is en derhalve een potsierlijke leugen. Het principe dat de meerderheid het bij het rechte eind heeft, is inderdaad een dictatoriaal principe omdat de waarheid niet het bezit kan zijn van ook maar iemand, daar zij rust in zichzelf. Met andere woorden moet ook de meerderheid zich inzake haar beslissingen confronteren met de waarheid en moet ook zij zich uiteindelijk aan haar onderwerpen wil zij aanspraak kunnen maken op geloofwaardigheid en op waardigheid zonder meer. Het probleem daarbij is alleen dat de waarheid vaker ter discussie staat en dan vooral waar het die waarheid betreft die zich in een nog onbekende toekomst situeert: wij weten met andere woorden niet altijd hoe onze beslissingen zullen uitpakken.

De politiek is zoals het leven zelf altijd een stukje dansen op een slap koord en dit zeer in tegenstelling tot bijvoorbeeld een wetenschappelijke bedrijvigheid zoals de wiskunde, de biologie of de geschiedenis, al worden ook daar voortdurend 'feiten' op het matje geroepen om het dan maar in rechts- termen uit te drukken, want uiteindelijk blijkt de waarheid een zaak van recht.¹ Maar het probleem komt via een achterpoortje opnieuw binnensluipen omdat ook daar de vraag rijst wie voor rechter spelen zal: een rechtsgeleerde aangesteld door de keizer en derhalve door God zelf ofwel een volksjury die over de zaak zal stemmen, waarbij dan verondersteld wordt dat de waarheid het deel is van de meerderheid.

Dat wil evenwel niet zeggen dat er gestemd kon worden over het al dan niet waar zijn van de stelling van Pythagoras of over de bekwaamheid van een ingenieur, een apotheker of een tienkamper: zij dienen hun waarheid en hun bekwaamheden te bewijzen en wel degelijk voor mensen die op hun beurt bewezen hebben terzake oordeelsbekwaam te zijn. Toch neigt men in de westerse maatschappij steeds meer tot het politiseren van de oordelen, waarmee bedoeld wordt dat niet zozeer de waarheid en de bekwaamheden de ultieme criteria vormen voor het in dat geval gedegen oordeel, doch het onmiddellijke voordeel dat de direct betrokkenen daaruit geloven te kunnen halen en dat is meer bepaald de zogenaamde vriendjespolitiek. Mensen studeren en moeten hun specifieke bekwaamheden bewijzen voor alles samen een menigte aan gespecialiseerde professoren om dan tenslotte vast te moeten stellen dat zij bij een sollicitatie aangewor-

ven of afgewezen worden op grond van een vluchtige indruk, een gemeenschappelijke kennis, volstreekte willekeur.

Deze politisering verrot daadwerkelijk de samenleving omdat zij nog louter cliëntelisme is terwijl daarbij aan de klant wordt voorgehouden dat hij koning is, wat echter vloekt met het winstbejag dat de verkoper motiveert. Zo zullen bijvoorbeeld inzake de opvoeding de 'gepolitiseerde' scholen ertoe neigen om van de leerlingen geen al te grote inspanningen meer te vragen omdat zij dan moeten vrezen deze 'klanten' aan andere en makkelijkere scholen te zullen verliezen. Het onvermijdelijke gevolg is dan uiteraard het teruglopen van het studieniveau in alle scholen die (moeten) participeren aan die geperverteerde concurrentie: zij verkopen niet langer kennis en kunde maar luiheid en gemak.

Het is beslist geen sinecure om in een democratie het evenwicht te vinden tussen de wens van de meerderheid en het voortreffelijke waarover Spinoza spreekt. Wat door het parlement gestemd wordt, wordt ook wet en misdaad wordt in het recht beschouwd als datgene wat niet strookt met de wet. Zo groeit makkelijk de overtuiging dat wat legaal is, ook goed is, want vaak blijkt dat het geweten van de enkeling zich beperkt tot de interiorisering van wat de wetten hem opleggen en verbieden. Abortus, euthanasie en vele andere wettelijk toegelaten praktijken stoken gebeurlijk niet met bepaalde religieuze voorschriften, zodat er dikwijls verregaande conflicten rijzen omtrent goed en kwaad of over de kwestie wat toegelaten dient te worden of verboden. Dat het overlaten van die zaken aan meerderheidsbeslissingen altijd de beste oplossing

zou zijn, klopt zeker niet, zoals het voorbeeld van ons aan cliëntelisme tenonder gaande onderwijs heel duidelijk laat zien.

Het is een hele opgave om de keerzijde van ons politiek systeem onder ogen te willen zien maar het is een noodzaak, willen wij onszelf behoeden voor het verkeren ervan in zijn tegendeel.

Verwijzingen:

¹ Zie bijvoorbeeld: stelling 73 in <http://www.bloggen.be/bethina4>

6. Plat populisme, de laatste troef van onze democratie

Het naar de mond praten van de meerderheid, ook wanneer die meerderheid het kwaad goedpraat en de waarheid verdraait: die allerlaatste troef van de democratie wordt heden uitgespeeld door politiek rechts dat met zijn zweren bij het recht van de sterkste in wezen volstrekt a-politiek is en haar meest schandelijke slogan luidt "dat wij niet de OCMW van de hele wereld kunnen zijn".

Bij uitstek met dit laatste 'argument' krijgen diegenen die in eigen land vervolgd worden en die elders om hulp moeten gaan smeken, een trap onder de kont. Het kleine België kan niet de OCMW van de hele wereld zijn, maar daar gaat het ook niet om: tot het verlenen van asielrecht aan om het even welke wereldburger die in eigen land vervolgd wordt door een dictator die met de mensenrechten de vloer aanveegt, hebben zich in 1948 *alle (heden 193) landen van de VN* verbonden, en dat zijn ef-

fectief *alle landen ter wereld* op uitzondering van Antarctica, Palestina, Vaticaanstad en de door Marokko bezette Westelijke Sahara. Derhalve is het *de wereldgemeenschap zelf* die zich borg gesteld heeft voor de solidariteit met allen van wie de mensenrechten in eigen land dermate worden geschonden dat zij op de vlucht moeten voor het regime van hun thuisland en niet de OCMW van België zoals sommigen ons dat willen aanpraten.

Dat asielrecht werd ingeschreven in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in 1948 en niet toevallig zo kort na de Tweede Wereldoorlog tijdens welke immers miljoenen joden voor Hitler op de vlucht moesten – wie dat niet deden werden vergast – en die politieke vluchtelingen werden vaak verborgen door barmhartigen die zo risceerden geëxecuteerd te worden door de Gestapo.

Partijen die oproepen om niet langer asielrecht te verlenen aan politieke vluchtelingen, zijn het derhalve niet eens om hulp te bieden aan vervolgden die geen alternatief hebben dan de vlucht. Partijen die uitbazuinen "dat wij niet de OCMW van de hele wereld kunnen zijn", verwerpen het verdrag dat ook door hun land ondertekend werd en willen vluchtelingen overlaten aan hun lot. Hoe diep zijn wij in Gods naam gevallen dat zo'n partijen vandaag nog stemmen halen?

7. Op naar de kastenmaatschappij?

Een van de listen waarmee populistische partijen het groeiende segment van de asociale kiezers op hun hand willen krijgen, betreft de culpabilisering van de al

dan niet langdurige werklozen. Door twee bevolkingsgroepen tegen elkaar uit te spelen, proberen politici haatstemmen te creëren waarmee zij macht verwerven, waarbij macht te danken aan haat ontegenzeggelijk demonisch is. Ze gaan daarbij zelfs zo ver, fictieve doppers de media in te sturen, die dan zogezegd getuigen over hun luilekkerleven: onzin uiteraard, alleen al omdat maatschappelijke uitsluiting een verschrikking is. Maar het schoentje knelt al vroeger, met name daar waar reeds de opdeling van de bevolking in werkenden en niet-werkenden geheel oneigenlijk blijkt.

Volgens de officiële gegevens telt België ongeveer elf miljoen inwoners waarvan het grootste deel niet werken: er zijn namelijk zes miljoen inactieven en nog eens een half miljoen werklozen tegenover drie en een half miljoen full-time werkenden en een miljoen part-timers. Maar er is een probleem met die gegevens: de cijfers kloppen weliswaar maar de benamingen van de verschillende categorieën ('werkenden', 'inactieven', 'werklozen'...) dekken de lading allerminst!

Een huismoeder met zeven kinderen die dag en nacht wast en plast en toekomstige belastingbetalers baart, wordt gerekend tot de groep van de inactieven. Dezelfde potsierlijke leugen geldt voor studenten die achttien uur per dag blokken en uiteraard ook voor de (school lopende) jeugd beneden de leeftijd van vijftien jaar. Ook mensen die vrijwilligerswerk verrichten en die dezelfde prestaties leveren als de zogenaamd werkenden maar met dit verschil dat ze er niet voor vergoed worden, worden als inactieven bestempeld. Hetzelfde geldt voor gepensioneerden die kleinkinderen opvangen en

opvoeden en die meehelpen in de huishoudens van hun kroost. Uiteraard worden, geheel andersom, ook tot de werkenden gerekend: al diegenen die een loon opstrijken ook als zij zelf nauwelijks een inspanning leveren om dat te verdienen.

De leugen van het hele systeem berust bij de verwisseling van de veronderstelde arbeid met het loon dat men ervoor ontvangt: wie geld in het laatje brengt (of dus wie belastingen betaalt), wordt beschouwd als een werkende, ook als hij helemaal niets presteert. Meer zelfs: geheel destructieve activiteiten of dus werkzaamheden die schade toebrengen aan de gezondheid, aan het milieu en aan alle goede dingen die bedoeld zijn om door arbeid te worden bevorderd, worden beschouwd als werk van zodra daarvoor een loon ontvangen wordt. Ook andersom wordt al het werk dat mensen verzetten omdat het nu eenmaal gedaan moet worden, ook als daarvoor helemaal geen vergoedingen zijn voorzien, beschouwd als onbestaande. Zo rigide is de wet dat wie helemaal niks omhanden hebben, echt gestraft zitten met hun inactiviteit, daar het hun maar al te vaak verboden is om ook maar iets uit eigen beweging te ondernemen, en zo zijn en blijven een flink deel van de werklozen werkloos omdat het hun de facto wettelijk verboden is om te werken op straffe van totaal inkomstenverlies. En wat dacht u hiervan: een steeds groeiend deel van alle werk wordt feitelijk verricht door mensen die volgens de wet niet eens bestaan – de zogenaamde illegalen!

Werklozen horen in feite *werkzoekenden* te worden genoemd maar aan geen van hen kan het kwalijk worden genomen dat hij of zij binnen een vastgestelde termijn geen werk kan *vinden* en wel omdat

het verschaffen van werk voor iedereen niet de taak is van de werknemer. De enige plicht van de werknemer bestaat erin het werk waarvoor hij geschoold werd naar behoren te verrichten; daarentegen is het verschaffen van werk aan iedereen een plicht van de regering jegens de werkzoekende. Het zou niet de eerste keer zijn mocht een werkzoekende de regering hiervoor op het matje roepen en zijn gelijk halen. Politici die ermee dreigen om voor langdurig werkzoekenden geen uitkeringen meer te voorzien, kennen de wet niet ofwel zijn zij te kwader trouw: zij maken zich schuldig aan het bedreigen van medeburgers.

Van een nog ergere soort zijn die populisten die de werklozen met de dreiging van de dwangarbeid om de oren slaan, waar zij de verzuchting propageren om werkzoekenden onbetaald werk te laten doen, wat zij zo vals verkappen als 'gemeenschapsdienst'. Het mag duidelijk zijn: ofwel is er geen werk voor iedereen en moet het deel van de bevolking dat werkloos blijft, geheel volgens de wet, een vervangingsinkomen ontvangen – en een nog betere oplossing ware het werk te herverdelen – ofwel is er wél werk voor iedereen maar dan heeft ook elke werknemer zonder onderscheid recht op een behoorlijk loon. Maar niemand heeft er oren naar om het werk te herverdelen en wel omdat de job is geworden tot het meest begeerde product op de markt, een teken van status, een toegangsticket tot de wereld: zonder een job is men niet alleen kasteeloos of onaanraakbaar maar bovendien krijgt men de schuld daarvoor er nog eens bij. We zijn goed op weg naar een kastenmaatschappij...

Lees ook: <http://blogimages.bloggen.be/tisallemaiet/attach/218006.pdf>

8. *We hebben hier geen blijvende plek...*

Ter gelegenheid van de voorgaande verkiezingen verklaarde het boegbeeld van de N-VA in een aula van de Gentse universiteit voor een publiek van studenten dat hij deelneemt aan de verkiezingen omdat hij naar macht streeft om daarmee zijn ideeën door te kunnen drukken en hij voegde eraan toe dat kandidaten die dit ontkennen, liegen. In feite staat die intentie haaks op wat de taak hoort te zijn van een volksvertegenwoordiger binnen een democratisch bestel: hij dient zoals de door hem geambieerde functie het zelf zegt, *het volk* te vertegenwoordigen en aldus ook de ideeën van het volk en in geen geval de eigen persoonlijke macht – die wordt alleen door een dictator nagestreefd...

Uit de discussie over het weren van ideologische symbolen zoals de hoofddoek en de regenboogtrui bij ambtenaren in functie, blijken onder meer de nationalistische partijen felle tegenstanders van de zogenaamde open samenleving die zweert bij een open debatcultuur die uiteraard noodzakelijk is in een multiculturele samenleving. Elkeen mag een eigen mening hebben maar moet die voor zichzelf houden – aldus vertaalt zich het volstrekt wereldvreemde standpunt dat verwijst naar de joodse zelfspot in de concentratiekampen van de nazi's: "Die Gedanken sind frei"!

Twee en een half tot drie en een half miljoen mensen werden in de Tweede Wereldoorlog in de concentratiekampen van het Derde Rijk opgesloten en zeshonderdduizend van hen vonden er de dood – voor het merendeel joden. De joden die probeerden

om die hel te ontvluchten, zochten onderdak in het buitenland bij burgers die hen verstopten in kelders en op zolders op risico van zelf geëxecuteerd te worden. Na de oorlog en om precies te zijn in 1948 engageerden zich alle landen van de VN (en dat zijn heden alle landen ter wereld op uitzondering van Antarctica, de Sahara en het Vaticaan) om voortaan aan alle mensen op de vlucht voor nieuwe Hitlers, asiel te verlenen, wat wil zeggen: onderdak en voedsel. Vandaag echter vinden de nationalistena "dat vreemdelingen onze OCMW's niet moeten komen bevolken (en leegvreten)", waarmee zij, in weerwil van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, de politieke vluchtelingen aan hun lot wensen over te laten!

De Vlaams nationalistena keren niet alleen de VN de rug toe: ook de EU moet het ontgelden en bovendien willen zij dat Vlaanderen zich afscheurt van de rest van België. Desintegratie is een wat verbloemde benaming voor het rottingsproces waarin immers de onderdelen niet langer onderling samenwerken doch elk hun eigen weg wensen te gaan. Maar die desintegratie stopt uiteraard niet bij de opdeling van België in Vlaanderen en de rest. Omdat de weigering tot solidariteit met minder renderende regio's aan de grondslag van de splitsing ligt, zal in een volgende stap het Vlaamse land zich opsplitsen in het rijkere Antwerpen en de armere rest. Vervolgens zullen de rijkere Antwerpenaren zich loscheuren van de mensen van de Seefhoek en, men ziet het al aankomen: uiteindelijk wordt het elk voor zich – *Jeder für sich und Gott gegen alle* – en reïntegratie is dan al onmogelijk. Tenslotte zal men ook de solidariteit met zichzelf weigeren: de jonge-

man in de kracht van zijn jaren zal niet langer willen sparen voor het pensioen van de armlastige ouderling die hij misschien zal worden. Want daar draait het op uit als men de toer van het egoïsme opgaat: eenmaal het ego al het andere heeft vernietigd, is het zelf aan de beurt.

Nationalisme verwijst naar het Latijnse *natus*, van *nasci*, dat betekent *geboren worden*. De nationalist viert zijn vaderland en zijn volk maar helaas voor hem is hij een anachronisme. De vermenging van alle mensen en hun niet aflatende trek, de multiculturele wereldsteden en de symfonie van ontelbare tongen en talen domineren het hedendaagse theater van de werkelijkheid.

Maar hebben de internationalisten het dan bij het rechte eind? Zij die er eens en voorgoed de gelijkheid inhameren en die derhalve alle koppen die uitsteken boven de rest, zonder mededogen afmaaieren? Edoch, de geschiedenis heeft genoeg aan één Stalin en aan één Mao Zedong, het idee aan de gelijkmaking in de heropvoedingskampen maakt ons ook vandaag nog misselijk.

En de rebelse christenen dan, die de almachtige God van het jodendom verwerpen en die de goddelijke status reserveren voor "de minsten van de Zijnen", de vervolgd en de treurende en alle andere machtelozen waarover de Zaligsprekingen het hebben? Zij vergoddelijken de onmacht en in beginsel zijn zij dan ook volstrekt a-politiek. De politiek vloekt met het christendom, zij blijkt een heilloze bedrijvigheid die de wereld nimmer vooruit kan helpen en die tot mislukken is gedoemd. Wat komen die zogenaamde christenen nog zoeken in het

theater van de macht als het niet de dood is van hun eigen ziel?

En zo rest ons alleen nog het gebed: "Heer, hoed ons ervoor dat wij hen ooit ernstig nemen, de machtswellustelingen met hun mooie praatjes voor de vaak".

*Denn wir haben hie
keine bleibende Statt,
sondern die zukünftige suchen wir.*

(Hebreeën 13:14 zoals in *Ein Deutsches Requiem* (1868) van Johannes Brahms)

9. Barst de hel nu los?

In de week voor de verkiezingen van 2014 stelde de auteur dezer aan een kandidaat politicus voor de N-VA de vraag of hij dan niet langer bereid was om het asielrecht te verdedigen zoals overeengekomen binnen de Verenigde Naties in 1948. De inschrijving van het asielrecht in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens kwam er immers nadat in de Tweede Wereldoorlog 600.000 joden stierven in de concentratiekampen van de nazi's en miljoenen mensen op de vlucht voor Hitler verborgen werden in de huizen van barmhartige burgers die aldus hun eigen leven riskeerden. Is het dan geen goede zaak dat de VN, waartoe intussen alle landen ter wereld behoren (behalve dan die 'onlanden' zoals Antarctica, de bezette Sahara en het Vaticaan) zich engageren om mensen op de vlucht voor nieuwe Hitlers op te vangen? Zijn antwoord luidde prompt dat dit wel heel lang geleden was! Maar kijk, reeds de volgende dag, op de vooravond

van de verkiezingen, is er in het hart van de Europese hoofdstad een politieke aanslag met drie doden in het joods museum. [1]

Rechts wint de verkiezingen. Vooreerst dient opgemerkt dat 'rechts' een veel te verbloemende term is om die bloeddorstige partijen aan te duiden die plooiën voor de nieuwe dictaturen van het geld. In Frankrijk werd het extreem-rechtse Front National van Marine Le Pen de grootste partij van het land [2], in België is er de N-VA maar ook de achterban van VLD-er Maggie De Block, in Oostenrijk de FPÖ, in Italië de Lega Nord en in Nederland de PVV van Wilders: deze extreem-rechtse partijen, samen goed voor straks een derde van de Europese stemmen, blijken achter de schermen allemaal handen op één buik. [3] De tellingen zijn nog niet rond of reeds op dinsdag 28 mei 2014 maakt de Franse politie zich op om met groots machtsvertoon een dreigende schurftuitbraak te gaan bekampen in Calais. Daar immers bevinden zich in vluchtelingenkampen zowat achthonderd mensen die er wachten op een oversteek naar Engeland. Zij worden omsingeld om vervolgens te worden verjaagd. [4]

Het is beslist geen toeval dat intussen in Oost-Europa de hel is losgebarsten: Oekraïne is nu in een echte oorlog met Rusland verzeild geraakt. De situatie is best complex maar niet alleen volgens Vladimir Putin is ook daar extreem-rechts verantwoordelijk voor de onlusten.

Het nieuwe rechts-extremisme lijkt wel een (misplaatste) reactie van het rijke Westen op de toevloed van armlastige vluchtelingen en het is vooral verontwaardigend wegens de ongehoorde genade-

loosheid waarmee zijn aanhangers waarvan velen heden veeleer in kathedralen dan in huizen wonen, de geheel dakloze bedelaars bejegenen. De escalatie van die polarisering kan slechts in oorlog resulteren en alleen een al onverhoopt ethisch reveil kan de zich vandaag ontwikkelende en even genadeloze oorlogslogica nog breken...

Verwijzingen:

[1]

<http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/regio/brussel/2.33642>

[2] Alleen al het extreem-rechtse FN levert nu 24 zetels in het Europese parlement.

[3] In Engeland haalt de anti-Europese partij van Nigel Farage 23 zetels maar die sluit zich vooralsnog niet aan bij de andere rechts-extremisten. Zie ook: <http://www.gva.be/nieuws/europese-verkiezingen/aid1590948/marine-le-pen-wil-extreem-rechtse-fractie-in-europa.aspx>

[4]

<http://www.demorgen.be/dm/nl/990/Buitenland/article/detail/1901469/2014/05/28/Franse-politie-ontuimt-vluchtelingenkampen-Calais.dhtml>

